

Atreveix-te a descobrir l'elegància del pop-rock britànic dels anys vuitanta

From Langley Park to Memphis (Prefab Sprout, 1988)

Vaig sentir recentment per la ràdio la cançó "Late night talking", de Harry Styles, i vaig tenir un *déjà vu*, més ben dit, un *déjà écouté*. Les seves notes i els seus instruments em van transportar a 1988. Aquell any el meu amic Enric, la persona amb més coneixements musicals que he conegut, em va dir: "Has d'escoltar l'últim disc de Prefab Sprout, titulat *From Langley Park to Memphis*".

Efectivament, les cançons d'aquest disc van sonar i sonar durant molt de temps al meu voltant. Ara, al cap dels anys, les torno a escoltar i continuo apreciand aquella frescor i elegància que em va captivar.

El disc té una producció molt acurada amb un so perfecte, elaborat, sofisticat i variat que dona a cada cançó una entitat pròpia i ens proposa un viatge musical sorprenent.

Aquesta banda britànica de pop-rock va tenir un èxit considerable durant la dècada dels vuitanta del segle passat, un període d'efervescència musical caracteritzat per la innovació, la creativitat i l'entusiasme del moment vital i social que tocava viure.

El principal líder de la banda, Paddy McAloon, mai va ser amic de la fama. Ell aportava la seva veu versàtil i expressiva que, juntament amb unes lletres certament compromeses i espirituals i una musicalitat molt personal constituïen un so original i innovador que va ser molt apreciat per la crítica del moment.

Com el mateix nom de l'àlbum indica, *From Langley Park to Memphis* és un viatge des d'una petita localitat anglesa de Durham al bressol del rei del *rock and roll*, Elvis Presley. Es refereixen tàcitament a ell, i a la soledat de la fama, en la cançó inicial d'aquest treball: "The king of rock 'n' roll".

A "Cars and girls" retreuen a Bruce Springsteen la seva percepció del món molt restrictiva quan diuen que "algunes coses fan molt més mal que els cotxes i les noies". D'aquesta manera, el grup ens convida a reflexionar sobre la complexitat de les relacions humanes.

A "Hey Manhattan", Prefab Sprout passeja per la Cinquena Avinguda, fa esment de Sinatra i, consegüentment, homenatja la música nord-americana de Cole Porter, Burt Bacharach o Stephen Sondheim, entre altres compositors dels quals han begut tant (i compte amb la participació del guitarrista Pete Townshend, de The Who).

La meua cançó preferida del disc és "Nightingales", escoltar-la és una delícia. El sol d'harmònica de Stevie Wonder és la cirereta del pastís. La lletra és pura poesia que llisca per les notes que ens acaricien els sentits. Ens pregunta que és el que ens defineix. Si cantem, som rossinyols? Si brilllem, som estels?

Llavors viure es la nostra cançó, la nostra veu. En definitiva, és una d'aquelles cançons que, en aquest món tan convuls, fan reconciliar-te amb l'ésser humà.

Crítica elaborada per la **Biblioteca Ramon Fernández Jurado (Castelldefels)** en el marc del projecte Va de música.